

NOCI TMAVÁ, USTUP ZPÁTKY

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista!

Sestry a bratři, zdravím Vás v čase, kdy se pomalu blíží konec kalendářního roku 2021. Pro křesťany nejde jen o nákupní horečku, aby na Vánoce bylo všeho dost, ani o plánování, kde a s kým strávíme Silvestra. Samozřejmě se nás to dotýká, protože nejsme sektou, abychom někde v odloučení a snad i v pohrdání zpřetrhali vazby s pozemšťany, ale jsme církví Kristovou a máme do tohoto světa vnášet světlo (Mt 5,14.16).

Zní to hezky, ale umíme to? Je naše počínání opravdu možno nazvat službou v tomto slova smyslu? Co ještě se musí stát, abychom si uvědomili zodpovědnost za svůj život, za své blízké i vzdálenější? Tím trochu narážím na kající rys adventního období a kladu otázky, kterým bychom se neměli vyhýbat, možná právě v prosincových dnech. Zažili jsme mnoho neobvyklého, nevyzpytatelného, poznamenala nás všeobecná nejistota i naštvanost, a přece když se v ještě neskončeném roce ohlížím, „*z duše tryskne vděčná píseň.*“

Tyto dny jsou krátké, tmavé noci převažují. Což o to, s tím si my, lidé 21. století dokážeme dobře poradit. Osvětlili jsme kde co. Nepochybuji o tom, že na náměstích budou svítit statné stromy, pouliční lampy, chalupy a vily budou ověnceny blikajícími řetězy a zářícími hvězdami, vločkami či zvonky. Těžko by někdo při pohledu na množství pozlátek uvěřil, že skokově podražily ceny energií. Někteří ale podlehli dojmu, že toto je standard a musí to být. A teprve tehdy, když bychom si třpyt a lesk nemohli dovolit, bylo by něco špatně.

Mám dojem, hraničící s jistotou, že o pěkném venkovním nasvícení advent ani Vánoce nejsou. Biblické texty, kterými se i letos budeme zabývat, odhalují různé pošetilosti, nevěry lidu Božího jako celku, ocitnuvšího se pod tlakem a restrikcemi, ale poukazují jasně na zaslíbenou naději, pomyslné světélko v temnotách, nesené starozákonními proroky. Mezi ně řadíme v posledku postavu Jana Křtitele a pak následují po vzoru Krista další a další stateční, věrní a zbožní svědkové, kteří si zachovají bázeň před Hospodinem a čisté srdce. **Dílo spasení je pro všechny lid, ale jen díky těm, kteří ještě věří, očekávají a nezabalili to. Díky těm, kteří se kají a litují. Statečně pomáhají okolnostem navzdory vyvádět z temnot klamných sítí. Ale statečností může být jak odvážný čin, tak jindy setrvání v tichu a na modlitbách. Umíme rozlišovat? Prosíme o tento dar? Víme, kdy být aktivní a kdy zase pasivní?**

Jiří VI. na Vánoce 1939 v rozhlasovém projevu, „kdy se svět chvěl“, prohlásil: „Řekl jsem muži, který stál v bráně roku: ‚Dej mi světlo, abych mohl bezpečně vstoupit do neznáma...‘ On mi však odpověděl: ‚Jdi do temnoty a vlož svou ruku do Boží ruky. To pro Tebe bude lepší.‘ Neznám moudřejší doporučení (srov. Iz 50,10).

Rozumím tomu, že je složité se s důvěrou odevzdat a nechat se vést. Vždyť přece vládnu ti, kdo mají moc, řídí běh událostí nebo si to aspoň myslí, jsou „u toho“, otáčejí kormidlem dějin. Taky si rádi hrají se slovy. Přesto. Postavme se obavám, nejistotám a pokušením všeho druhu. **Pojďme, prosím, převzít štafetu od služebnic a služebníků, kteří již před dávnými časy pochopili, že snaha o dokonalost znamená zachovávat příkázání, zápasit s tvrdostí vlastního srdce a nechat do něj proniknout paprsky Božího světla. Tento svět potřebuje evangelium, poselství přinášející pokoj, radost a naději.**

Věřím tomu, že máme dary a příležitosti, abychom se osvědčili a byli nápomocni vnášet do svého okolí vše, co zahrnuje sousloví **Boží láska**. Pak ustoupí tma v nás i kolem nás a dny nám dané budou hřejivější a krásnější. Proto prosíme: *Zůstaň s námi přes den celý, žehnej nám, ó Spasiteli!*

S přáním pokojného a požehnaného času adventního